TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2008. gada 10. jūlijā *

Lieta C-484/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 24. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 27. novembrī, tiesvedībā

Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV

pret

Staatssecretaris van Financiën.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši Dž. Arestis [*G. Arestis*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents),

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 13. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV* vārdā — H. K. Bulks [*G. C. Bulk*], *adviseur*, un M. Hamers [*M. Hamer*], *advocaat*,

— Nīderlandes valdības vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un M. de Hrāfe [*M. de Grave*], pārstāvji,

— Grieķijas valdības vārdā — O. Pacopulu [*O. Patsopoulou*], M. Tasopulu [*M. Tassopoulou*] un G. Skiani [*G. Skiani*], pārstāves,

— Polijas valdības vārdā — E. Osņecka-Tamecka [*E. Ośniecka-Tamecka*], pārstāve,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — V. Džeksone [*V. Jackson*], pārstāve, kurai palīdz I. Hatons [*I. Hutton*], *barrister*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*], A. Veimārs [*A. Weimar*] un P. van Nufels [*P. van Nuffel*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2008. gada 24. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt Padomes 1977. gada 17. maija Sestās Direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1991. gada 16. decembra Direktīvu 91/680/EEK (OV L 376, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Sestā direktīva"), 22. panta 3. punkta b) apakšpunktu un 5. punktu, kā arī 11. panta A daļu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā *Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV*, nodokļu organizācija, kurai pieder sabiedrība *Albert Heijn BV*, pret *Staatssecretaris van Financiën* [Valsts Finanšu sekretāru] par to, ka *Inspecteur van de Belastingdienst* (nodokļu inspektors, turpmāk tekstā — "inspektors") noraidīja tās sūdzību, ko tā bija iesniegusi, lai tiktu atlīdzināta kā pievienotās vērtības nodoklis (turpmāk tekstā — "PVN") samaksātā summa EUR 1414 apmērā.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Padomes 1967. gada 11. aprīļa Pirmās Direktīvas 67/227/EEK par dalībvalstu tiesību aktu par apgrozījuma nodokļiem saskaņošanu (OV 71, 1301. lpp.; turpmāk tekstā — "Pirmā direktīva") 2. pantā ir paredzēts:

"Pievienotās vērtības nodokļa kopējās sistēmas princips ir piemērot precēm un pakalpojumiem vispārēju nodokli par patēriņu, kas būtu tieši proporcionāls preču un pakalpojumu cenai neatkarīgi no darījumu skaita, kas veikti ražošanas un izplatīšanas procesos pirms stadijas, kurā uzliek nodokli.

Par katru darījumu pievienotās vērtības nodokli, ko aprēķina no preču vai pakalpojumu cenas pēc attiecīgām precēm vai pakalpojumiem piemērotas likmes, uzliek pēc tam, kad atņemts dažādiem izmaksu komponentiem tieši piemērotais pievienotās vērtības nodoklis.

Pievienotās vērtības nodokļa kopējo sistēmu piemēro līdz mazumtirdzniecības stadijai, to ieskaitot.

[..]"

4 Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts:

"Summa, kurai uzliek nodokli, ir:

a) preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanai, izņemot b), c) un d) apakšpunktā minētos, visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs ir saņēmis vai kura tam jāsaņem no pircēja, klienta vai trešās personas par šādām piegādēm, ieskaitot subsīdijas, kas tieši saistītas ar šādu piegāžu cenām."

5 Sestās direktīvas 22. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktā, 4. punkta b) apakšpunktā un 5. punktā ir noteikts:

"3. a) Katrs nodokļa maksātājs izdod faktūru vai citu dokumentu faktūras vietā par visām precēm un pakalpojumiem, ko tas piegādājis citam nodokļa maksātājam [..]. Nodokļu maksātājs patur šā dokumenta kopiju.

[..]

b) faktūra skaidri parāda cenu bez nodokļa un attiecīgo nodokli pie katras likmes, kā arī visus izņēmumus.

[..]

4. a) [..]

b) nodokļu deklarācijā jāizklāsta visa informācija, kas vajadzīga, lai aprēķinātu nodokli, kas kļuvis iekasējams, kā arī izdarāmos atskaitījumus, vajadzības gadījumā un ciktāl tas šķiet vajadzīgs nodokļu bāzes izveidei, ieskaitot kopējo tādu darījumu summu, kuri attiecas uz šiem nodokļiem un atskaitījumiem, kā arī kopējo atbrīvoto darījumu apjomu.

[..]

5. Visi nodokļa maksātāji, iesniedzot nodokļu deklarācijas, samaksā pievienotās vērtības nodokļa tīro summu. Tomēr dalībvalstis var noteikt citu šīs summas maksāšanas datumu vai prasīt pagaidu maksājumu."

6 Ar Padomes 2001. gada 20. decembra Direktīvu 2001/115/EK, ar ko groza Direktīvu 77/388/EEK, lai vienkāršotu, atjauninātu un saskaņotu nosacījumus rēķinu piesūtīšanai attiecībā uz pievienotās vērtības nodokli (OV 2002, L 15, 24. lpp.), kurai dalībvalstīs bija jāstājas spēkā, sākot ar 2004. gada 1. janvāri, tika grozīts Sestās direktīvas 22. panta 3. punkta b) apakšpunkts; šīs tiesību normas desmitais ievilkums ir formulēts šādi:

"neskarot šajā direktīvā paredzētos īpašos noteikumus, rēķinos, kas izrakstīti saskaņā ar a) punkta pirmo, otro un trešo daļu, pievienotās vērtības nodokļa vajadzībām obligāti ir jāsniedz tikai šādas ziņas:

[..]

— maksājamā PVN summa, izņemot gadījumus, kad piemēro īpašu kārtību, pēc kuras saskaņā ar šo direktīvu šāda norāde nav jāsniedz,

— [..].”

Valsts tiesiskais regulējums

7 1968. gada 28. jūnija *Wet op de omzetbelasting* [Likuma par apgrozījuma nodokli] (*Stb.* 1968, Nr. 329) 35. pants — redakcijā, kas piemērojama pamata prāvai, — ir formulēts šādi:

“1. Uzņēmējam par piegādēm vai pakalpojumiem, ko tas sniedz citam uzņēmējam vai juridiskai personai, kas nav uzņēmējs, ir jāizsniedz numurēta un datēta faktūra, kurā skaidri un nepārprotami ir jāprecizē:

[..]

i) atalgojums;

j) nodokļu summa, kas maksājama par piegādi vai pakalpojumu. Nav atļauts minēt citu nodokļu summu.

[..]"

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

8 Sabiedrība *Albert Heijn BV*, kas pieder *Fiscale eenheid Koninklijke Ahold NV*, nodokļu organizācijai, kas izveidota pievienotās vērtības nodokļa iekasēšanai, vada lielveikalus, kuros tā piedāvā klasisku pārtikas produktu un citu preču sortimentu.

9 Pamata prāvā minētajā periodā, proti, 2003. gada oktobrī, prasītāja pamata prāvā aprēķināja un deklarēja PVN par savu lielveikalu pārdotajām precēm saskaņā ar savu parasto praksi — pamatojoties uz kopējo summu, kas atbilst katram kases čekam (vai "pirkumu grozam"), ko klients samaksā, vienlaicīgi pērkot dažādas preces.

10 Katra kases čeka summa tika aritmētiski noapaļota līdz *euro* centam. Šī aritmētiskas noapaļošanas darbība nozīmē, ka summas, kuru trešais decimālskaitlis ir vienāds vai lielāks par 5, tiek noapaļotas uz augšu līdz nākamajam centam un summas, kuru trešais decimālskaitlis ir zemāks par 5, tiek noapaļots uz leju līdz nākamajam centam. Prasītāja pamata prāvā tā ir darījusi attiecībā uz visām savām filiālēm.

11 Tomēr divām filiālēm par attiecīgo periodu tā vēl piemēroja citu metodi, aprēķinot maksājamo PVN summu nevis par katru kases čeku, bet atsevišķi par katru klientam pārdoto preci, tādējādi par preci aprēķināto summu noapaļojot uz leju līdz nākamajam centam.

12 Prasītāja pamata prāvā tādējādi aprēķināja, ka saskaņā ar šo noapaļošanas uz leju metodi tai par tās divām filiālēm attiecībā uz minēto periodu būtu bijis jāmaksā par EUR 1414 mazāk nekā summa, kas norādīta tās deklarācijā un faktiski iegūta saskaņā ar tās parasto praksi — veikt noapaļošanu par katru kases čeku.

13 Prasītāja pamata prāvā lūdza atlīdzināt EUR 1414, ko tā, pēc tās domām, nepamatoti samaksājusi kā PVN par attiecīgajām divām filiālēm. Tā kā šis lūgums tika noraidīts, tā iesniedza sūdzību inspektoram, apgalvojot, ka "noapaļošana par grozu" nav pareiza un ka par preci aprēķinātā nodokļu summa attiecīgajā gadījumā ir jānoapaļo uz leju līdz nākamajai vērtībai.

14 Inspektors minēto sūdzību noraidīja. Prasītāja pamata prāvā cēla prasību *Gerechtshof te Amsterdam* [Amsterdamas Apelāciju tiesā] par šā noraidošā lēmuma atcelšanu. Šī tiesa ar 2004. gada 16. augusta spriedumu noraidīja prasību kā nepamatotu. Tad prasītāja vērsās *Hoge Raad der Nederlanden* [Nīderlandes Augstākajā tiesā] ar kasācijas sūdzību par šo spriedumu.

15 Savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Hoge Raad der Nederlanden* atgādina, ka saskaņā ar *Gerechtshof te Amsterdam* uzskatiem, pat ja aritmētiskās metodes pielietošanas rezultātā ir jānoapaļo uz augšu, šajā metodē galu galā labāk nekā metodē, kas paredz noapaļošanu uz augšu, ir ievērots princips, ka nodoklim ir jābūt tieši proporcionālam cenai.

16 Minētā tiesa piebilst, ka, aprēķinot PVN, ir atļauts veikt nodokļu aritmētisku noapaļošanu katrai preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai vai noapaļot kopējo summu par visām piegādēm vai pakalpojumiem, proti, pamata prāvā — par grozu. Tā uzskata, ka šīs divas metodes, sākot ar 2004. gada 1. jūliju, ir paredzētas *Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968* [1968. gada Apgrozījuma nodokļa ieviešanas dekrēta] 5.a pantā.

17 Pamata prāvā radās jautājums, vai Pirmajā un Sestajā direktīvā ir paredzēts, ka ir pieņemama noapaļošanas uz leju par preci metode, un it īpaši, vai Pirmās direktīvas 2. panta pirmā un otrā daļa, kā arī Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts un 22. panta 3. punkta b) apakšpunkta pirmā daļa — redakcijā, kas piemērojama līdz 2004. gada 1. janvārim, un 5. punkts ir balstīts uz metodi, saskaņā ar kuru PVN summa ir jāaprēķina par katru darījumu, pat ja faktūrā tiek minēti dažādi darījumi un/vai tie ir iekļauti vienā deklarācijā.

18 Šādos apstākļos *Hoge Raad der Nederlanden* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai PVN summu noapaļošanu reglamentē tikai valsts tiesību akti vai arī šai jomai ir piemērojamas Kopienu tiesības — it īpaši ņemot vērā [Sestās direktīvas 11. panta A daļu un 22. panta 3. punkta b) apakšpunkta desmito ievilkumu un 5. punktu]?

2) Ja ir piemērojamas Kopienu tiesības — vai no minētajiem direktīvas noteikumiem izriet, ka dalībvalstīm ir pienākums atļaut noapaļošanu uz leju katrai atsevišķai precei arī gadījumā, ja dažādi darījumi tiek norādīti vienā rēķinā un/vai nodokļu deklarācijā?"

Par pieteikumu mutvārdu procesa atkārtotai sākšanai

19 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 10. martā, prasītāja pamata prāvā lūdza atkārtoti sākt mutvārdu procesu, jo lieta nevar tikt izskatīta,

pamatojoties uz argumentu, ko lietas dalībnieki nav apsprieduši, ciktāl ģenerāladvokātes secinājumi esot balstīti uz nepareizu faktu izpratni.

20 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Tiesa saskaņā ar tās reglamenta 61. pantu pēc savas ierosmes, ģenerāladvokāta ierosinājuma vai lietas dalībnieku pieteikuma var izdot rīkojumu par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu, ja tā uzskata, ka tai nav visas vajadzīgās informācijas vai ka lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, ko lietas dalībnieki nav apsprieduši (skat. 2000. gada 4. februāra rīkojumu lietā C-17/98 *Emesa Sugar*, *Recueil*, I-665. lpp., 18. punkts; 2004. gada 14. decembra spriedumu lietā C-210/03 *Swedish Match*, Krājums, I-11893. lpp., 25. punkts; 2007. gada 28. jūnija spriedumu lietā C-466/03 *Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft*, Krājums, I-5357. lpp., 29. punkts, kā arī 2008. gada 8. maija spriedumu lietā C-491/06 *Danske Svineproducenter*, Krājums, I-3339. lpp., 21. punkts).

21 Tomēr savā pieteikumā atkārtoti sākt mutvārdu procesu prasītāja pamata prāvā atzīmē, ka tā tiesas sēdē ir vairākas reizes *inter alia* sniegusi, pēc tās domām, precīzu informāciju par noapaļošanas sekām.

22 Šajā gadījumā Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokāti, uzskata, ka tai ir visa vajadzīgā informācija, lai atbildētu uz uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem, un līdz ar to nav jāizdod rīkojums par atkārtotu mutvārdu procesa sākšanu.

23 Līdz ar to pieteikums par atkārtotu mutvārdu procesa sākšanu ir jānoraida.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

24 Atbildot uz pirmo jautājumu, ir jāatzīst, ka Pirmās un Sestās direktīvas tiesību normās nav neviena skaidra noteikuma par PVN summu noapaļošanu. It īpaši Sestā direktīva šajā sakarā klusē.

25 Protams, Sestās direktīvas 22. panta 3. punkta b) apakšpunktā — gan redakcijā, kas bija piemērojama pamata prāvas notikumu laikā, gan redakcijā, kas izriet no Direktīvas 2001/115, kas stājās spēkā 2004. gada 1. janvārī un kas tādēļ nav piemērojama minētajai prāvai, kā arī šā paša panta 5. punktā pēc būtības ir atsauces uz noapaļotām PVN summām, kā to apgalvo iesniedzējtiesa. Tomēr ir skaidrs, ka šajās tiesību normās nav paredzēts neviens skaidrs noteikums par veidu, kādā ir veicama noapaļošana.

26 Tas pats attiecas uz Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktu. Šajā tiesību normā ir vien noteikta nodokļa bāze un ir atsauce tikai uz piegādāto preču un sniegto pakalpojumu cenu, kas par tiem samaksāta.

27 Minēto atzinumu nekādi neietekmē nevienas šā sprieduma divos iepriekšējos punktos minētās tiesību normas mērķis un struktūra, kas ir jāņem vērā šo tiesību normu interpretācijai (skat. it īpaši 2002. gada 10. decembra spriedumu lietā C-491/01 *British American Tobacco* (*Investments*) un *Imperial Tobacco*, *Recueil*, I-11453. lpp., 203. punkts un tajā minētā judikatūra; 2003. gada 16. janvāra spriedumu lietā

C-12/00 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-459. lpp., 55. punkts, kā arī 2008. gada 13. marta spriedumu lietā C-437/06 *Securenta*, Krājums, I-1597. lpp., 35. punkts).

28 Tādējādi no Padomes 1967. gada 11. aprīļa Otrās direktīvas 67/228/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu likumi par apgrozījuma nodokļiem — kopējās pievienotās vērtības nodokļu sistēmas piemērošanas struktūra un īpašie noteikumi (OV 71, 1303. lpp.), izriet, ka apgrozījuma nodokļa mērķis ir paredzēt vienlīdzīgus nodokļu uzlikšanas nosacījumus viena veida darījumiem, lai arī kāda būtu dalībvalsts, kas to veic (2006. gada 3. oktobra spriedums lietā C-475/03 *Banca Popolare di Cremona*, Krājums, I-9373. lpp., 20. un 23. punkts). Šajā kontekstā Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta mērķis ir nodrošināt dalībvalstīs vienveidīgu nodokļu bāzi.

29 Tas pats attiecas uz Sestās direktīvas 22. panta 3. punkta b) apakšpunktu, sakarā ar kuru Direktīvas 2001/115 preambulas ceturtajā apsvērumā ir norādīts, ka informācija, kas obligāti jānorāda uz faktūrām, ir paredzēta iekšējā tirgus pareizas funkcionēšanas nodrošināšanai. Visbeidzot, Sestās direktīvas 22. panta 4. un 5. punkta mērķis ir nodrošināt, ka nodokļu pārvaldei tiek sniegta visa informācija, kas vajadzīga, lai aprēķinātu un iekasētu precīzu maksājamo nodokli.

30 Līdz ar to nedz minēto tiesību normu teksts, nedz to mērķis neļauj secināt, ka Kopienu tiesībās būtu paredzēta īpaša noapaļošanas metode.

31 Tā rezultātā, ja nav Kopienu tiesiskā regulējuma, dalībvalsts tiesību sistēmā, ievērojot Kopienu tiesības, ir jāparedz metode un noteikumi deklarētās PVN summas noapaļošanai.

32 Tādējādi, ja dalībvalstis paredz vai pieļauj precīzu noapaļošanas metodi, tām ir jāievēro principi, kas ir kopējās PVN sistēmas pamatā, piemēram, nodokļu neitralitātes un proporcionalitātes princips. Tomēr šo principu, kas atzīti Kopienu tiesību sistēmā, ievērošanas rezultātā pats jautājums par konkrēto piemērojamo noapaļošanas metodi neietilpst Kopienu tiesību piemērošanas jomā.

33 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka, ja nav konkrēta Kopienu tiesiskā regulējuma, dalībvalsts tiesību sistēmā ir jāparedz metode un noteikumi PVN summas noapaļošanai, ievērojot principus, kas ir kopējās šā nodokļa sistēmas pamatā, tostarp nodokļu neitralitātes un proporcionalitātes principu.

Par otro jautājumu

34 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai direktīvās ir ietverts konkrēts pienākums, ka dalībvalstīm ir jāatļauj nodokļu maksātājiem veikt PVN summas noapaļošanu uz leju par katru preci.

35 Ņemot vērā šajā spriedumā uz pirmo prejudiciālo jautājumu sniegto atbildi, lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi uz otro prejudiciālo jautājumu, ir jāpārbauda, vai Kopienu tiesībās, kas izriet no principiem, kas ir kopējās PVN sistēmas pamatā, it īpaši no nodokļu neitralitātes un proporcionalitātes principa, ir paredzēts dalībvalstu pienākums atļaut nodokļu maksātājiem veikt nodokļu pārvaldei maksājamās PVN summas noapaļošanu uz leju par katru preci. Šāds pienākums nozīmē, ka šādām prasībām atbilst tikai viena noapaļošanas metode, proti, nodokļa summas noapaļošana uz leju par katru preci.

36 Atspoguļojot vienlīdzīgas attieksmes principu PVN jomā, nodokļu neitralitātes principa rezultātā *inter alia* pret nodokļu maksātājiem nevar attiekties atšķirīgi saistībā ar noapaļošanas metodi, kas izmantota, aprēķinot PVN par tādu līdzvērtīgu preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, kas savstarpēji konkurē (šajā sakarā skat. 2006. gada 27. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-443/04 un C-444/04 *Solleveld* un *van den Hout-van Eijnsbergen*, Krājums, I-3617. lpp., 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Saskaņā ar šo pašu principu nodokļu pārvaldes iekasējamajai PVN summai ir precīzi jāatbilst PVN summai, kas deklarēta faktūrā un ko gala patērētājs pārskaitījis nodokļu maksātājam (šajā sakarā skat. 1996. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-317/94 *Elida Gibbs*, *Recueil*, I-5339. lpp., 24. punkts).

37 Tādējādi minētajā principā nav iekļauta prasība par īpašas noapaļošanas metodes izmantošanu, ja dalībvalsts izvelētā metode nodrošina, ka nodokļu pārvaldes iekasējamā PVN summa precīzi atbilst PVN summai, kas deklarēta faktūrā un ko gala patērētājs pārskaitījis nodokļu maksātājam.

38 Attiecībā uz proporcionalitātes principu no Pirmās direktīvas 2. panta pirmās daļas izriet, ka PVN ir vispārīgs patēriņa nodoklis, kas ir tieši proporcionāls preču un pakalpojumu cenai (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Banca Popolare di Cremona*, 21. punkts, kā arī 2007. gada 11. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-283/06 un C-312/06 *Kögáz* u.c., Krājums, I-8463. lpp., 29. punkts).

39 Kaut arī proporcionalitātes principa ievērošanai noapaļošana, ja tāda ir vajadzīga, ir jāveic tādā veidā, lai noapaļotā summa iespējami precīzāk atbilstu PVN summai, kas iegūta, piemērojot spēkā esošo likmi, tomēr šāda darbība pēc savas būtības ir paredzēta aprēķina atvieglošanai, un līdz ar to tai ir jālīdzsvaro iespējami precīzākas proporcionalitātes prasība ar tādas efektīvas kopējās PVN sistēmas piemērošanas praktiskajām vajadzībām, kas pamatota ar principu, ka nodokļu maksātājam ir jāiesniedz deklarācija.

40 Katrā ziņā, lai arī tiesai nav jāspriež par to, vai noapaļošanas uz leju par katru preci metode atbilst proporcionalitātes principa prasībām Pirmās direktīvas 2. panta pirmās daļas izpratnē, *inter alia* no Tiesai iesniegtajos apsvērumos norādītajiem aprēķinu piemēriem un ģenerāladvokātes apgalvojumiem tās secinājumu 47. punktā izriet, ka pastāv aprēķina metodes, kas var atbilst minētajām prasībām.

41 Līdz ar to, tā kā jautājums par noapaļošanu ir tehnisks, proporcionalitātes principā nav arī ietvertas prasības, kas ļautu secināt, ka proporcionalitātes principam atbilst tikai viena vienīga noapaļošanas metode, proti, PVN summas noapaļošana uz leju par katru preci.

42 No iepriekš minētā izriet, ka Kopienu tiesībās, tostarp Pirmās un Sestās direktīvas noteikumos un nodokļu neitralitātes un proporcionalitātes principā, nav ietverts īpašs dalībvalstu pienākums atļaut nodokļu maksātājiem PVN summu noapaļot uz leju par katru preci.

43 Līdz ar to uz otro jautājumu ir jāatbild, ka pašreizējās Kopienu tiesībās nav neviena konkrēta dalībvalstu pienākuma atļaut nodokļu maksātājiem PVN summu noapaļot uz leju par katru preci.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas

radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **ja nav konkrēta Kopienu tiesiskā regulējuma, dalībvalsts tiesību sistēmā ir jāparedz metode un noteikumi pievienotās vērtības nodokļa summas noapaļošanai, ievērojot principus, kas ir kopējās šā nodokļa sistēmas pamatā, tostarp nodokļu neitralitātes un proporcionalitātes principu;**

2) **pašreizējās Kopienu tiesībās nav neviena konkrēta dalībvalstu pienākuma atļaut nodokļu maksātājiem pievienotās vērtības nodokļa summu noapaļot uz leju par katru preci.**

[Paraksti]